

Arrest

nr. 67 665 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit, geboren te Driouch op X.

1.2. Op 27 juni 2007 diende verzoeker een visumaanvraag in als student. Deze visumaanvraag werd geweigerd.

1.3. Op 30 augustus 2007 diende verzoeker een nieuwe visumaanvraag in als student. Deze visumaanvraag werd eveneens geweigerd.

1.4. Verzoeker dient op 2 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.5. De beslissing van 6 juni 2011 werd verzoeker op 27 juni 2011 ter kennis gebracht en verklaart verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die gemotiveerd wordt als volgt :

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Aangezien betrokkene zowel op 27 juni 2007 als op 31 augustus 2007 een visumaanvraag deed op het Belgisch Consulaat-Generaal te Casablanca (Marokko) die overigens telkens geweigerd werd, en hij niet aantoonde dat hij zich bevindt in een andere prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoet hij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

Bijgevolg kunnen de verschillende getuigenverklaringen van onder andere (E.I.M.) en (C.B.) dat zij betrokkene respectievelijk sedert 12 december 2006 en 15 januari 2007 kennen, niet weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007. Deze getuigenverklaringen kunnen enkele eventueel aantonen dat betrokkene voor 31 maart 2007 reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007.

Het feit dat betrokkene al het mogelijke doet om zich zo goed mogelijk te integreren in onze maatschappij, Nederlands leerde, werkbereid is en zicht op werk zou hebben, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009.

Vervolgens stelt de advocaat van betrokkene dat het onredelijk en onmenselijk zou zijn om hem gezien de mate van integratie terug te sturen. Allereerst legt hij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer het onredelijk en onmenselijk zou zijn, volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Verder weegt zijn integratie en opgebouwde banden in België geenszins op tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 02.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, kan uit deze aanvraag art 9bis echter niet worden opgemaakt of de verwijzing naar art 3 E.V.R.M. nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek hoort. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat

de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat bovenstaand element toch bij de gegrondheid zou behoren, dan kan dit als volgt beoordeeld worden:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat tenslotte het argument betreft dat betrokkene bij zijn zus en schoonbroer inwoont; betrokkene toont niet aan waarom dit element op zich een grond voor regularisatie zou betekenen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de verwijzing naar de instructie in de beslissing onwettelijk is aangezien deze instructie vernietigd werd bij arrest van de Raad van State van 19 december 2009. Om deze reden is de bestreden beslissing volgens verzoeker tevens een schending van de materiële motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 omdat de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de vernietigde instructie.

Verder meent de verzoeker dat er een onjuiste interpretatie van criterium 2.3 van de instructies wordt gehanteerd en dat aldus het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden. Hij is ten laste van zijn familieleden in België en meent daarom onder de prangende humanitaire situatie van criterium 2.3 te vallen.

2.3. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis vreemdelingenwet en de vernietigde instructies van 19 juli 2009, en de feitelijke grondslag namelijk dat verzoeker niet aantoont dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt:

"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Aangezien betrokkene zowel op 27 juni 2007 als op 31 augustus 2007 een visumaanvraag deed op het Belgisch Consulaat-Generaal te Casablanca (Marokko) die overigens telkens geweigerd werd, en hij niet aantoont dat hij zich bevindt in een andere prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoet hij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009."

"Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Verzoeker roept enerzijds de onwettigheid in van de motivering op basis van de vernietigde instructies van 19 juli 2009, maar terzelfdertijd beroept hij zich zelf ook op deze instructies om een schending van de materiële motiveringsplicht aan te duiden.

Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn, wettelijke toegekende, ruime discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Volgens deze instructies kunnen bepaalde specifieke "humanitaire" situaties de toekenning rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

"2. Bepaalde prangende humanitaire situaties

Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM. Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

...

2.3 De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben; "

2.5. Bij nader onderzoek van de regularisatieaanvraag, zoals die ingevuld werd door verzoeker op 2 december 2009, blijkt dat verzoeker zich niet heeft beroepen op criterium 2.3 van de vernietigde instructies. Hij heeft zich op 'andere prangende humanitaire situaties' beroepen. Aldus is de administratie niet verplicht te antwoorden op de aanvoering van dit specifiek criterium, te meer daar verzoeker de toepassing ervan zelf niet heeft gevraagd.

2.6. Verzoekers betoog als zou het bestuur werkelijk gehouden zijn om zelf op zoek te gaan naar een passend criterium onder hetwelk verzoeker de gevraagde machtiging om verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan wel zou kunnen verkrijgen, al dan niet volgens een bepaald cascade-systeem, houdt geen steek. Op zijn minst laat verzoeker na volgens welke 'cascade-regel' dit dan wel precies zou moeten gebeuren en waar deze regel ergens te onderscheiden valt. Het is immers aan verzoeker om zelf een aanvraag te doen volgens de precieze gegevens en de wensen die hij kan en dient te uiten in zijn aanvraag. Op het bestuur rust dan ook allerm minst een verplichting om als het ware zelf 'alle mogelijkheden tot regularisatie' na te gaan voor verzoeker. Verzoeker heeft naast de plicht duidelijk te zijn in zijn aanvraag en een medewerkingsplicht immers ook de plicht de passende documenten en bewijsstukken bij te brengen die zijn specifieke aanvraag kunnen onderbouwen en staven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris ook oordeelt dat verzoeker "niet aantoont dat hij zich in een andere prangende humanitaire situatie bevindt." Aangezien de verzoeker niet aantoont dat hij zich in een andere prangende humanitaire situatie bevindt, zoals

aangeduid op de regularisatieaanvraag, voldoet hij niet aan de voorwaarden voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructies van 2009. De loutere verklaring dat verzoeker bij zijn zus en schoonbroer woont, is geen grond voor regularisatie.

2.7. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. nr. 82 301 van 20 september 1999). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat het bestuur geen antwoord geeft op één van deze verschillende regularisatiemogelijkheden, allen op zich onderhevig aan bepaalde voorwaarden, die door verzoeker zelf niet werd aangevinkt in zijn aanvraag of opgegeven als situatie waarin verzoeker meent te verkeren en om die reden mogelijks zou kunnen onder ressorteren. Het is niet kennelijk onredelijk dat het bestuur niet alle mogelijkheden onderzoekt, overweegt en beantwoordt die eventueel tot een mogelijke regularisatie voor verzoeker zouden kunnen leiden, te meer wanneer verzoeker zelf niet te kennen heeft gegeven dat hij verlangde dat een bepaalde, in casu niet aangevinkte mogelijkheid, diende onderzocht te worden.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoeker meent dat de administratie bij het nemen van de beslissing het feit dat verzoeker bij zijn zus en schoonbroer inwoont, niet grondig heeft bekeken in het licht van het criterium 2.3 van de vernietigde instructies. In de beslissing staat echter duidelijk te lezen dat *“Wat tenslotte het argument betreft dat betrokkene bij zijn zus en schoonbroer inwoont; betrokkene toont niet aan waarom dit element op zich een grond voor regularisatie zou betekenen.”* Deze zinsnede van de motivering geeft weer dat het bestuur dit element wel degelijk heeft opgemerkt, onderzocht en afgewogen maar dat het bestuur daarbij evenwel tot het besluit is gekomen dit element niet te weerhouden als grond voor regularisatie. Verzoeker heeft bij diens aanvraag of later ook geen bijkomende gegevens of bewijsstukken dienaangaande naar voor gebracht. De enige gegevens in het administratief dossier over dit punt betreffen het feit dat verzoeker heeft meegedeeld dat hij bij zijn zus en schoonbroer inwoont en dat hij een kopie van hun identiteitsbewijzen bijbracht. Zodoende heeft het bestuur haar beslissing gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit niets blijkt hierbij dat het bestuur haar beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid. (zie o.m. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De beslissing die stelt dat het inwonen van betrokkene bij zijn zus en schoonbroer niet aantoonde waarom dit element op zich een grond voor regularisatie zou betekenen, past geheel binnen de ruime discretionaire bevoegdheid van het bestuur en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel niet, te meer nu niet blijkt dat verzoeker nalaat enige verdere toelichting te verschaffen waaruit kan blijken dat dit gegeven voor verzoeker als “een prangende humanitaire situatie” dient te worden aanzien.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC